Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Καὶ συνελθούσης τῆς Βουλῆς περὶ δεκάτην ὥραν
διὰ νὰ δώσῃ, Περικλῆ, Κυβέρνησιν 'στὴν χώραν,
καὶ πληρωθέντων μονονοῦ τῶν ἄνω θεωρείων
ἐκ κυριῶν, λωποδυτῶν καὶ Τούρκων καὶ κυρίων,
μετ' εὐλαβείας δὲ πολλῆς ἐκεῖ παρισταμένων
τοῦ Στῆλμαν τοῦ 'Αγγλορωμιοῦ καθὼς καὶ ἄλλων ξένων,
οἱ βουλευταὶ κατέλαβον τὰς θέσεις μετὰ φρίκης
κι' εἰσῆλθε καὶ ἡ Σύνοδος καὶ ὁ Δεσπότης Τρίκκης,
καὶ τὸν συνήθη ἄρχισε ἁγιασμὸν νὰ κάνῃ.
ψάλλων πολλοὺς ἐξορκισμοὺς κατὰ τοῦ Δεληγιάννη,
καὶ οὕτω πῶς τῆς τελετῆς ἡσύχως τελεσθείσης
κι' ἐν ἀπαρτίᾳ τῆς Βουλῆς καθ' ὅλα εὑρεθείσης,
ὁ γέρο-Βάλβης κάτωχρος ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα,
τὴν τῆς Συνόδου ἔναρξιν κηρύξας παραχρῆμα,
κι' εὐθὺς φωναὶ ἠκούσθησαν πολλῶν ἐξοχοτήτων,
«μπῦρο τῶν Ντεληγιάννηδων καὶ τῶν 'Ερμαφροδίτων!
μαῦρο τοῦ Ψευτοθόδωρου, τοῦ πρώτου 'Αρλεκίνου,
ποῦ τὴν πατρίδα ἔκαμε μακρὰν κοιλάδα θρήνου,
ποῦ μασκαράδες τῶν σκυλιῶν μᾶς ἔδειξε 'στὴ Δύσι,
καὶ ὁ καθεὶς σιχαίνεται ἀπάνω μας νὰ φτύσῃ.»
Κι' ὁ Δεληγιώργης, Περικλῆ, Χατζόπουλος καὶ Ράλλης
κι' ἄλλοι πολλοὶ μετὰ σπουδῆς ἐσκέφθησαν μεγάλης
ν' ἀφήσουν τὴν Ντεληγιαννοῦ εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα,
πρὸ τοῦ ἡ φίλη μας Ἑλλὰς τοῦ κόσμου γίνῃ χρεία.
'Ο τέως δὲ Πρωθυπουργός, ἡ μάστιξ τῶν ἐφέδρων,
ἐξῆλθε μὲ τοὺς φίλους του 'στὸν Χείμαρρον τῶν Κέδρων,
κι' εἰς οὐρανὸν τὸ βλέμμα του μὲ πόνον ἀνατείνας,
ἀνελογίσθη ὁ πτωχὸς τὰς δάφνας του ἐκείνας,
τὴν ἔνδοξον καὶ ἱερὰν ἐδόμην 'Απριλίου,
τὴν δύναμιν τοῦ κόμματος καὶ τοῦ Κοινοβουλίου,
τὰς παρελάσεις τῶν πιστῶν ἐφ' ἁμαξῶν καὶ κάρων.
τὸ μέγα πραξικόπημα ἐκεῖνο τῶν Βουλγάρων,
τὴν Βερολίνειον γραμμὴν καὶ τὰς ἰσορροπίας,
τὰς ἐκ τῆς προσχωρήσεως φρικώδεις συνεπείας,
ἀλλὰ ἰδὼν καὶ τὸ πολὺ σημερινό του χάλι,
κτυπήσας δὲ καὶ τρεῖς φορὰς 'στὸν τοῖχο τὸ κεφάλι,
«'Ηλὶ λαμὰ σαβαχθανί» ἀνέκραξεν ὁ τάλας
καὶ 'στοῦ Λεβίδη ἔπεσε τὰς θελκτικὰς ἀγκάλας.
Καὶ ἀνανήψας ἔπειτα διέστειλε τὰ γείλη
καὶ ἀκατάληπτα πολλὰ πρὸς τοὺς πιστοὺς ὡμίλει,
ἐκεῖνοι δὲ κατάπληκτοι ἀλλήλους ἐθεώρουν
κι' ἀκούοντες καὶ βλέποντες τὸν ἀρχηγὸν ἠπόρουν,
ἂν ὄντως ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Θοδωρῆ ἐβλάβη,
καὶ γὰρ οὐδεὶς δὲν δύναται αὐτὸν νὰ καταλάβῃ.
Διότι, φίλε Περικλῆ, σοῦ λέγω ἐν συντόμῳ
πῶς ὅσο πά' ἡ τρέλλα του ὅλο καὶ πέρνει δρόμο.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, μὲ τὸ σοφὸ κεφάλι,
γιατ' ἤθελε ὁ Θοδωρῆς νὰ κυβερνήσῃ πάλι,
ἀφοῦ ὡς χθὲς ἐφώναζε 'στῶν Δούνηδων τὰ σκέρι
πῶς προτιμᾷ καλλίτερα νὰ τοῦ κοπῇ τὸ χέρι,
παρὰ ποτὲ τὸν βίαιον ἀφοπλισμὸν νὰ κάνῃ; ...

Φ.—Δὲν πιάνεις σοῦπα χαρτοσιὰ μ' αὐτὸν τὸν Δεληγιάννη.
Μὴ τὸ μυαλό σου ἄδικα σκοτίζῃς καὶ πικιδεύῃς,
μὴ ψύλλους μέσα 'στάχυρα, βρὲ Περικλῆ, γυρεύῃς
Εἶν' ἄλλο εἶδος ταραχῆς ἐκεῖνος ὁ ἀνῳάντης,
κι' ὁ Μπίσσοπ κι' ὁ καλλίτερος τοῦ κόσμου νοομάντης
δὲν εἴμπορεῖ 'στοῦ Θεδωρῆ τὸν νοῦ νὰ ἐμβατεύσῃ
κι' οὔτ' ἕνα ἐκ τῶν τόσων του σχεδίων νὰ μαντεύσῃ.
Καὶ ἤδη ἐξακολουθῶ περὶ βουλευτηρίου..
ἦτο λοιπὸν ἡ ὄψις του ὡς εἶδος σουδαρίου,
καὶ ἡ 'Ρόζοῦ τὸν ἔβλεπε ἀπὸ τὸ θεωρεῖον
μὲ βλέμμα συμπαθητικὸν καὶ κάποτε δακρύον
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ τοῦ ἔκανε ἀέρα μὲ βιπίδι,
κι' αὐτὸς μετὰ τοῦ Τράκα του καὶ τοῦ Σιβιτανίδη
ἐκάθητο περίλυπος καὶ σκυθρώπὸς ὁ τλήμων,
ἔχων τὸν μὲν ἐκ δεξιῶν, τὸν δὲ ἐξ εὐωνύμων.
Ἦν δὲ ἡ ὥρα, Περικλῆ, περίπου ἑνδεκάτη
κι' ἡ ζέστη ἔφθανε σχεδὸν 'στὰ εἴκοσι καὶ κάτι
κι' ὁ κόσμος ἐπερίμενεν ἐν τόσῃ συγκινήσει,
ὅταν ὁ Τράκας ἔξαφνα ἐπῆγε νὰ ψηφίσῃ,
καὶ τότε πλέον ἔγιναν μεγάλαις ἱστορίαις,
κι' ἤθελαν σώνει καὶ καλὰ καὶ ἄνδρες καὶ κυρίαις
νὰ 'δοῦν τοῦ Τράκα τοῦ Κομνᾶ τὴν ξακουσμένη κλάρα.
καὶ ἄκουες μιὰ φοβερὴ κι' ἀλλόκοτη ἀντάρα,
ἐνῷ ἐγὼ ἐφώναζα «Γενναῖοι συμπολῖται,
'στὴν ἄσπρη φουστανέλα του κρυμμένη θὰ τὴν 'δρῆτε.»
'Αλλ' ὅταν καὶ ὁ βουλευτὴς τῆς Λιμηρᾶς ἐφάνη.
γιὰ νὰ ψηφίσῃ ὡς εἰκὸς ὑπὲρ τοῦ Δεληγιάννη.
τὸν εἶδε ὁ Θεόδωρος μὲ μάτι σὰν γαρίδα,
ἐκ φόβου μήπως καὶ αὐτὸς ἀφήσῃ τὴν μερίδα,
κι' αὐτὸς ψηφίσας ἔφυγε μὲ τέσσερα ποδάρια,
σὰν νἄτρεχε ὀπίσω του ὁ κόσμος μὲ παντζάρια

Π.—Λοιπόν;

Φ.— Ἂν ἀφαιρέσωμεν ὀκτὼ ἢ δέκα τζίφους,
ἐκέρδισ' ὁ Χαρίλαος μ' ἑξῆντα τόσους ψήφους.
Καὶ τότε δὴ ἀντήχησαν ἀλλαλαγμοὶ καὶ γδοῦποι,
κι' ἐνῷ τὰσκέρι ἔτρεχε μὲ ζήτω 'στοῦ Τρικούπη
καὶ πόλεμον δὲν ἔπαυε ὁ Δούνης νὰ κηρύττῃ,
ἐγὼ ἐπῆγα, Περικλῆ, 'στοῦ Θοδωρῆ τὸ σπῆτι,
κι' ἀδελφικῶς τοῦ ἔσφιξα τὴν στιβαρὰν παλάμην
καὶ τὸν ἐπαρηγόρησα καθόσον ἠδυνάμην.
'Εκεῖνος δὲ μοῦ ἔλεγε τὸ πᾶν πῶς τὸν προδίδει
καὶ 'στὴν Εὐρώπη σκέπτεται ὀγρήγορο ταξεῖδι,
νὰ κυτταχθῇ καλλίτερα εἰς φρενολόγους ξένους
κι' αὐτοπροσώπως νὰ τοὺς 'πῇ τὰ δίκαια τοῦ γένους,
ἀφοῦ δὲ τύχῃ ἐντελοῦς καθ' ὅλα θεραπείας
καὶ παύσῃ πιὰ νὰ ὁμιλῇ γιὰ τὰς ἰσορροπίας,
ἴσως μᾶς φέρῃ καὶ αὐτὸς καθὼς καὶ ὁ Φιλήμων
φορτώματα συμπαθειῶν ἐκ φίλων πολυτίμων.

Π.—Καὶ ποιοὶ 'γίνῃκαν Ὑπουργοί;

Φ.— Ἂς γίνῃ ὁποιος θέλει.
περὶ αὐτοῦ σὲ βεβαιῶ καθόλου δὲν μὲ μέλει.
'Ενῷ δὲ τώρα σοῦ 'μιλῶ, ἐκεῖ 'στὰ οὐνορά μας
τοὺς Τουρκαλάδες τοῦ 'Εγιοὺπ κτυπᾷ ἡ λεβεντιά μας,
καὶ πέφτουν βόλια σὰν βροχὴ καὶ σφαῖραις σὰν χαλάζι,
κι' αὐτὸ τὸ νέον ἄκουσμα μὲ κατενθουσιάζει.
Κι' ἀφοῦ σπουδαίως ἤλλαξαν τὰ πράγματα ἐσχάτως
κι' ἡ Θοδωροῦλα ἔπαυσε νὰ κυβερνᾷ τὸ κράτος,
ἴσως κανένας πόλεμος ἀληθινὸς ν' ἀνάψῃ
καὶ καριοφύλλι κλέφτικο 'στὸν 'Ολυμπο ν' ἀστράψῃ.
Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος καὶ τὸ σπαθί μου ζώνω,
καὶ πρὶν μὲ μπαγλαρώσῃς σύ, ἐγὼ σὲ μπαγλαρόνω.